

Μ. Τετάρτη: η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή.

Μ. Πέμπτη: Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...

Δείξον ημίν και την ένδοξόν σου Ανάστασιν.

Η Αγία μας Εκκλησία την εβδομάδα που προηγείται της Αναστάσεως του Κυρίου ονόμασε Μεγάλη, όχι γιατί η εβδομάδα αυτή έχει μεγαλύτερη χρονική διάρκεια σε σχέση με τις άλλες του χρόνου, αλλά για τα θαυμαστά γεγονότα που εορτάζονται την εβδομάδα αυτή. Ονομάζεται και Αγία εβδομάς. Κάθε ημέρα είναι αφιερωμένη σε ένα γεγονός ή σε κάποια πρόσωπα με σκοπό να προετοιμαστεί ο Χριστιανός κατάλληλα για να υποδεκτεί το υπέρτατο και χαρμόσυνο λίαν γεγονός της Αναστάσεως του Θεανθρώπου Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού.

Τη Μ. Δευτέρα τιμάμε τη μνήμη του πάγκαλου Ιωσήφ, ο οποίος είναι προτύπωση του Χριστού και ενθυμούμαστε το γεγονός της «ξηρανθείσης συκής» από τον Κύριο, η οποία ήταν άκαρπος. Τη Μ. Τρίτη η Εκκλησία μάς υπενθυμίζει την παραβολή των δέκα παρθένων, για να είμαστε πάντοτε έτοιμοι για την ώρα της αναχωρήσεως από την προσωρινή γήινη ζωή. Η Μ. Τετάρτη είναι αφιερωμένη στην μετανοήσασα πόρνη που άλειψε με μύρο τα πόδια του Κυρίου. Η Μ. Πέμπτη είναι αφιερωμένη σε τέσσερα γεγονότα. Στον Ιερό νιπτήρα, όπου ο Κύριος έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του. Στον Μυστικό Δείπνο, στην υπερφυά προσευχή και στην προδοσία του Ιούδα. Η Μ. Παρασκευή είναι αφιερωμένη στα Άγια Πάθη του Χριστού, στην Σταύρωση και στην Αποκαθήλωση του Παναχράντου Σώματος από τον Ιωσήφ, τον κρυφό μαθητή εξ Αριμαθαίας. Το Μ. Σάββατο στην κάθοδο του Κυρίου στον Άδη. Την Κυριακή εορτάζουμε την Ανάσταση του Θεανθρώπου, την τριήμερο έγερση από του τάφου και την νίκη της Ζωής επί του Θανάτου και της αμαρτίας.

Στο παρόν κείμενο θα ασχοληθούμε αναλυτικότερα με τη Μεγάλη Τετάρτη και τη Μεγάλη Πέμπτη. Σημαντικές ημέρες στην πορεία του Κυρίου από το «Ωσσανά», στο «Σταύρωσον αυτόν» και στην υπέρλαμπρη και ζωοποιό Ανάστασή Του. Η Αγία μας Εκκλησία θέλει να

υπενθυμίσει σ' όλους μας ότι ως άνθρωποι θα αμαρτήσουμε. Όμως, να μην εμμείνουμε στην αμαρτία, υπακούοντας στον διάβολο, αλλά να μετανοούμε. Τακτικά να εξαγορεύουμε τις αμαρτίες μας στον πνευματικό. Όσες φορές πέσουμε να σηκωνόμαστε. Να μη παραμένουμε στην τροχιά της αμαρτίας, αλλά με την εξομολόγηση και την προσπάθεια μας, με τη βοήθεια της χάριτος του Θεού να πορευτούμε τον δρόμο της σωτηρίας. Το να αμαρτήσουμε, είναι ανθρώπινο. Το να επιμείνουμε στα πάθη και την αμετανοησία μας είναι δαιμονικό.

Η Εκκλησία μας θύμισε πρόσφατα την παραβολή του ασώτου υιού ή του πολυεύσπλαχνου πατέρα, ο οποίος περιμένει τον αμαρτήσαντα υιό να επιστρέψει στην αγκαλιά του και τον υποδέχεται με περισσή χαρά. Επίσης μας υπενθυμίζει το παράδειγμα της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, η οποία από πόρνη έγινε Αγία και πρότυπο μετανοίας. Η μνήμη της εορτάζεται δυο φορές τον χρόνο, την 1^η Απριλίου και την Πέμπτη Κυριακή της μεγάλης τεσσαρακοστής, δυο εβδομάδες πριν από την λαμπρή Ανάσταση του Κυρίου. Προφανώς δεν είναι οι μόνες περιπτώσεις αμαρτωλών ανθρώπων που έφθασαν στη θέωση. Δεν ξεχνάμε τον ληστή που μετανόησε επί του σταυρού και βρίσκεται στον παράδεισο. Ούτε τον σφοδρό διώκτη και πολέμιο του Χριστιανισμού Παύλο, ο οποίος με τρόπο θαυμαστό γνώρισε την αλήθεια, μετανόησε και αναδείχτηκε στη συνέχεια πρωτοκορυφαίος των Αποστόλων, αξιωθείς να ανέλθει, εν ζωή, στον τρίτο ουρανό. Ο Ιούδας είναι παράδειγμα προς αποφυγήν. Κανένας άνθρωπος να μην τον μιμηθεί. Τρία χρόνια μαθητής Του και δεν απέβαλε το μέγα πάθος της φιλαργυρίας. Μάταια έβλεπε μπροστά του να γίνονται θαύματα, να φανερώνεται η Αλήθεια, το Φως και αυτός να είναι προσκολλημένος στην ύλη. Για τριάκοντα αργύρια προδίδει τον δάσκαλό του. Το μεγαλύτερο λάθος του ήταν που δεν μετανόησε πραγματικά και από καρδίας. Μεταμελήθηκε, επέστρεψε τα αργύρια της προδοσίας αλλά δεν έκανε το σωστό βήμα. Δεν πήγε να βρει τον Δάσκαλό Του και να ζητήσει με δάκρυα μετανοίας συγχώρεση για το λάθος του. Προχώρησε σε λάθος δρόμο ακολουθώντας τον αρχέκακο και κρεμάστηκε δίνοντας τέλος στην επίγεια ζωή του, προσθέτοντας στο πολύ μεγάλο αμάρτημα της προδοσίας και το μεγάλο αμάρτημα της αυτοκτονίας.

Με μεγάλη κατάνυξη ψάλλεται το βράδυ της Μ. Τετάρτης το ποίημα της μοναχής Κασσιανής με πολλά και υψηλά θεολογικά νοήματα: «Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, την σην αισθομένη Θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, προ του ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα, ότι νυξ μοι, υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε και ασέληνος, έρως της αμαρτίας. Δέξαι μου τας πηγάς των δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων της θαλάσσης το ύδωρ• κάμφθητί μοι προς τους στεναγμούς της καρδίας, ο κλίνας τους Ουρανούς, τη αφάτω σου κενώσει• καταφιλήσω τους αχράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δε πάλιν, τοις της κεφαλής μου βοστρύχοις• ων εν τω Παραδείσω Εύα το δειλινόν, κρότον τοις ωσίν ηχηθείσα, τω φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τα πλήθη και κριμάτων σου αβύσσους, τις εξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μη με την σην δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων το έλεος».

Όπως γράψαμε, τη Μ. Πέμπτη εορτάζουμε τέσσερα γεγονότα. Ένα από αυτά είναι ο ιερός νιπτήρας. Ο Κύριος πλένει τα πόδια όλων των μαθητών. Φόρεσε ποδιά και έπραξε εκείνο που θα έπραττε ένας δούλος προς τον κύριο-αφέντη του. Ναι, ο πλαστοουργός ταπεινά έπλυνε τα πόδια των μαθητών –δούλων και δημιουργημάτων Του. Φανταστείτε, σήμερα, έναν άρχοντα κοσμικό με μεγάλη εξουσία να πλένει τα πόδια των υπηκόων του. Αδιανόητο. Όταν ο Πέτρος αρνήθηκε ο Χριστός τον παρατήρησε και εκείνος τελικά συγκατατέθηκε. Ο Κύριος έμπρακτα δίδαξε ότι όποιος θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει τελευταίος, δηλαδή δούλος και υπηρέτης των υπολοίπων αδελφών του. Αποτελεί ηχηρό ράπισμα σε όλους μας, οι οποίοι προσπαθούμε να φαινόμαστε πρώτοι σε προσφορά χωρίς να προσφέρουμε και πολλές φορές σφετεριζόμαστε το έργο και τη συνεισφορά των άλλων στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Φιλαυτία, εγωισμός και υπερηφάνεια κατατρώγουν την σάρκα της κοινωνίας και μας οδηγούν σε απώλεια. Δεύτερον, εορτάζουμε τον Μυστικό Δείπνο, το τελευταίο δείπνο του Χριστού μετά των μαθητών του. Στο δείπνο αυτό συνέστησε και παρέδωσε σε εμάς τους ανθρώπους το μέγα μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Έδωσε εντολή οι χριστιανοί να μεταλαμβάνουν των αχράντων μυστηρίων. Να τρώμε το Πανάχραντο Σώμα Του και να

πίνουμε το Τιμιότατο Αίμα Του. Εις άφεση αμαρτιών και εις Ζωήν αιώνιον. Ο καθένας μας πριν προσέλθει στο Άγιο Ποτήριο πρέπει να προετοιμαστεί κατάλληλα με νηστεία και εξομολόγηση και με την ευχή του πνευματικού του. Ο πνευματικός μας θα ορίσει την συχνότητα της συμμετοχής στο Άγιο Ποτήριο και τις προϋποθέσεις για να κοινωνήσουμε για ωφέλεια της ψυχής μας και όχι για προσθήκη αμαρτιών και εις κόλαση αιώνιον. Αν μετάσχουμε απροετοίμαστοι θα προσθέσουμε βάρη στη ψυχή μας. Από φάρμακο ψυχών και σωμάτων η θεία κοινωνία θα μάς λογιστεί σε αμαρτία και κατάκριμα.

Μετά τον Μυστικό Δείπνο και αφού ο Ιούδας έφυγε πριν το τέλος, για να βρει τους Γραμματείς και Φαρισαίους, ο Χριστός οδήγησε τα βήματά Του στον κήπο της Γεθσημανή για να προσευχηθεί στον Ουράνιο Πατέρα Του. Συχνά-πυκνά βλέπουμε τον Χριστό να προσεύχεται πριν από κάτι σημαντικό. Έτσι και τώρα, πριν το Πάθος, που θα καταλήξει στον Σταυρό του Γολγοθά, προσεύχεται προς τον Θεό Πατέρα. Ιδρώτας και αίμα τρέχουν από το πρόσωπό Του. Προσεύχεται γονατιστός, χωρίς κομπασμούς και υπερηφάνεια. Η προσευχή του καταλήγει λέγοντας «Πάτερ, να γίνει το θέλημά σου και όχι το δικό μου». Ο ομοούσιος του Πατρός Υιός υποτάσσεται στο θέλημα του Πατέρα. Υπακοή άκρα. Πόσες φορές δεν συλλάβαμε τον εαυτό μας ανυπάκουο, αρνούμενο να εκτελέσει το θέλημα του πατέρα μας; Πολλές φορές. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς υπόκειται θάνατο και μάλιστα σταυρικό, ο οποίος θεωρείτο την εποχή εκείνη ατιμωτικός. Το τίμιο αίμα καθηγίασε τον Σταυρό. Εκεί στον κήπο ο προδότης Ιούδας οδηγεί τους στρατιώτες οπλισμένους για να συλλάβουν τον Ιησού μετά το φιλή της προδοσίας. Ο Πέτρος βγάζει μαχαίρι και κόβει το αυτί ενός στρατιώτη. Ο Χριστός τον μαλώνει και θαυματουργικά επανασυγκολλεί το κομμένο αυτί.. Δεν ζητά τάγματα αγγέλων για να τον προστατέψουν. Παραδίνεται ο νόμος στους ανόμους και οι οποίοι με συνοπτικές και διαβλητές διαδικασίες σταυρώνουν τον αίροντα τας αμαρτίας του κόσμου Χριστό στον Γολγοθά. Τον ενταφιάζει ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας και μετά από τρεις ημέρες ανασταίνεται και νικά τον Θάνατο.

Το βράδυ της Μ. Πέμπτης αναγιγνώσκονται στις εκκλησίες τα δώδεκα ευαγγέλια, δηλαδή δώδεκα περικοπές όπου περιγράφονται με σαφήνεια ο Μυστικός Δείπνος, η προσευχή και η κατ' άνθρωπο αγωνία στον κήπο, η προδοσία κλπ. Ανάμεσα στο 5^ο και 6^ο ευαγγέλιο λιτανεύεται ο Εσταυρωμένος απαγγέλλεται το τροπάριο "Σήμερον κρεμάται επί ξύλου, ο εν ύδασι την γην κρεμάσας. Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται, ο των αγγέλων βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ο περιβάλλων τον ουρανόν εν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τον Αδάμ. Ήλοις προσηλώθη, ο νυμφίος της Εκκλησίας. Λόγχη εκεντήθη, ο υιός της Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τα Πάθη, Χριστέ. Δείξον ημίν και την ένδοξόν σου Ανάστασιν". Τα φώτα σβήνουν και μόνο το λιγοστό φως των κεριών και καντηλιών υπάρχει. Σε αυτό το κατανυκτικό περιβάλλον όλων τα μάτια είναι προς Εκείνον στραμμένα. Ο νους τρέχει στο τότε και ο λογισμός αναφερόμενος στο τώρα διερωτάται: «Για μένα τον αμαρτωλό και ανάξιο δούλο ο Κύριος υπέφερε τόσα πολλά, ευτελισμούς, εμπαιγμούς, μαστιγώσεις, προπηλακισμούς, την Σταύρωση. Τόσα πολλά υπέφερε και πέθανε με ατιμωτικό τρόπο για μένα τον αμαρτωλό δούλο του, εγώ τι κάνω για όλα αυτά; Γιατί τον στεναχωρώ και τον πικραίνω καθημερινά υβρίζοντας, ψευδόμενος, κλέπτοντας και πορνεύοντας, δολοφονώντας αθώες ψυχές πριν ακόμα δουν το φως του κόσμου, εκμεταλλευόμενος τους αδελφούς τους φτωχούς και αδυνάτους;». Πολλά είναι τα «γιατί» που θα μπορούσε να γράψει κάποιος. Βλέποντας τον Εσταυρωμένο και με τις σκέψεις αυτές φυσικό είναι κάποια δάκρυα μετανοίας και λύτρωσης να χαράξουν τις παρειές του προσώπου και να αποτελέσουν την απαρχή μιας νέας Ζωής με τον Χριστό και κοντά στον Αναστάντα Κύριο.

Το κατανυκτικό τροπάριο «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου» τελειώνει με ένα μήνυμα χαράς και αισιοδοξίας: «δείξον ημίν και την Ανάστασιν». Πάντα μετά τη Σταύρωση και τον Γολγοθά ακολουθεί η Ανάσταση, ο θρίαμβος της Ζωής επί του θανάτου.

Μυργιώτης Παναγιώτης

М. Среда: Женщина, впавшая во многие грехи.

М. Четверг: Сегодня он висит на дереве...

Показывать мы и твое славное Воскресение .

Наша Святая Церковь назвала неделю, предшествующую Воскресению Господню, Великой не потому, что эта неделя имеет большую продолжительность, чем другие года, а из-за чудесных событий, которые празднуются в эту неделю. Ее еще называют Страстной неделей. Каждый день посвящен какому-либо событию или каким-то лицам, чтобы правильно подготовить христианина к встрече высшего и радостного события Воскресения Богочеловека Господа нашего Иисуса Христа.

Мы чтим М. Понедельник память об Иосифе, являющемся прообразом Христа, и мы помним событие « сухой смоквы » Господней, которая была бесплодна. В М. Вторник Церковь напоминает нам притчу о десяти девах, чтобы мы всегда были готовы ко времени ухода из временной земной жизни. М. Среда посвящена ~~раскаившейся~~ блуднице, помазавшей миром ноги Господни. М. Четверг посвящен четырем событиям. В Святой чаше, где Господь омыл ноги Своим ученикам. В Тайной вечере, в сверхъестественной молитве и в предательстве Иуды. М. Параскеви посвящена Святым Страстям Христовым, Распятию и Раскрепощению Святого Тела Иосифом, скрытым учеником из Аримафеи . В субботу М. в Сошествие Господне во ад . В воскресенье мы празднуем Воскресение Богочеловека, трёхдневное воскресение из гроба и победу Жизни над Смертью и грехом.

В этом тексте мы более подробно рассмотрим Великую среду и Великий четверг. Важные дни на пути Господа от « Осанны », к « Распятию Его » и к Его славному и животворящему Воскресению. Наша Святая Церковь хочет напомнить всем нам, что мы, люди,

будем грешить. Но не будем упорствовать в грехе, повинуюсь диаволу, а покаемся. Регулярно искупайте свои грехи перед духовными. Каждый раз, когда мы падаем, мы встаем. Не будем оставаться на пути греха, но своим исповеданием и стараниями, с помощью благодати Божией, пойдём путём спасения. Грешить свойственно человеку. Упорствовать в своих страстях и нераскаянии — демонично.

Недавно Церковь напомнила нам притчу о блудном сыне или милосердном отце, который ждет возвращения грешного сына в свои объятия и с большой радостью встречает его. Это также напоминает нам пример Святой Марии Египетской, которая из проститутки стала святой и образцом покаяния. Память ее празднуется дважды в году, 1^{апреля} и в четверг Великого поста, за две недели до славного Воскресения Господня. Очевидно, это не единственные случаи, когда грешные люди достигли русского обожения. Мы не забываем разбойника, который покался на кресте и оказался на небесах. Даже яростный гонитель и противник христианства Павел, который чудесным образом познал истину, покался и затем стал первым из апостолов, утверждая, что живым вознесется на третье небо. Иуда — пример, которого следует избегать. Пусть никто не подражает ему. Три года Его ученик и он не отвергли великой страсти сребролюбия. Напрасно он видел, как перед ним происходили чудеса, как проявлялась Истина, Свет и как он привязывался к материи. За тридцать сребреников он предает своего учителя. Самая большая его ошибка заключалась в том, что он не покался по-настоящему от всего сердца. Он раскаялся, вернул серебро предательства, но не сделал правильного шага. Он не пошел к Своему Учителю и со слезами покаяния просить прощения за свою ошибку. Он пошел неверным путем вслед за архидиаконом и повесился, окончив свою земную жизнь, приумножив величайший грех измены и величайший грех самоубийства.

С великой радостью в вечер М. Среды поется многозначительное и высокое богословское стихотворение инокини

Кассиани : «Господи, Жено, ходящая во многих грехах , святая разумное Божество, несущее аромат, как я предполагал таксин , болезненный для тебя запах, перед погребением режет. Увы! Я сказал , что есть течка разврата, угрюмая и неустроенная, любовь к греху. Прими для меня источники слез, туманный , водящий морские воды. к вздохам сердца, ложе Небес , пусть оно будет пусто, я поцелую твои невинные ноги, и я снова дезодорирую эти , те, что у моей головы . прозвучало , к страху спрятался .

Множество моих грехов и бездны твоих преступлений, ищи их с миром. Мой спаситель ? Не с мисс работал parides , бесчисленные , помилуй».

Как мы писали, в М. Четверг мы отмечаем четыре события. Одним из них является священный бассейн. Господь оmyвает ноги всем ученикам. Он надел фартук и сделал то, что сделал бы раб со своим господином-хозяином. Да, фальсификатор смиренно оmyл ноги Своим ученикам – слугам и творениям. Представьте себе сегодня светского правителя, обладающего огромной властью, оmyвающего ноги своим подданным. Немыслимо. Когда Петр отказался, Христос заметил его, и он в конце концов согласился. Господь практически учил, что кто хочет быть первым, тот должен стать последним, то есть рабом и слугой остальных своих братьев. Это громкий удар для всех нас, кто пытается появиться первым, предлагая, не предлагая, и часто мы узурпируем работу и вклад других в социальное становление. Эгоизм, себялюбие и гордыня разъедают плоть общества и ведут нас к гибели. Во-вторых, мы празднуем Тайную вечерю, последнюю вечерю Христа после Его учеников. На этом обеде он рекомендовал и передал нам, народу, великое таинство Евхаристии. Он повелел христианам причащаться таинств. Давайте вкусим Его Пресвятое Тело и выпьем Его Драгоценнейшую Кровь. В прощении грехов и в Жизни вечный Каждый из нас перед приходом к Святому Граалю должен как следует подготовиться постом и исповедью и желанием своего духовного. Наше духовное воля определит частоту участия в Святом

Граале и условия общения во благо нашей души, а не для прибавления грехов и вечного ада . Если мы будем участвовать неподготовленными, мы добавим бремя нашим душам. Как лекарство для души и тела, Божественное общение вменит нам в грех и осуждение .

После Тайной вечери и после того, как Иуда ушел до конца, чтобы найти книжников и фарисеев, Христос повел Свои стопы в Гефсиманский сад, чтобы помолиться Своему Небесному Отцу. Мы часто видим, как Христос молится перед чем-то важным. Даже теперь, перед Страстями, которые завершатся на Кресте Голгофы, он молится Богу Отцу. Пот и кровь текут по Его лицу. Он молится на коленях, без помпезности и гордости. Его молитва завершается словами: «Отче, да будет воля Твоя, а не Моя». Сын, имеющий ту же волю, что и Отец, подчиняется воле Отца. Послушание заканчивается. Сколько раз мы ловили себя на непослушании, отказываясь выполнять волю отца? Много раз. Богочеловек Иисус подлежал смерти, вплоть до распятия, что в то время считалось бесчестным. Праведная кровь осудила Крест. Там, в саду, предатель Иуда ведет вооруженных солдат, чтобы арестовать Иисуса после предательского поцелуя. Питер вытаскивает нож и отрезает солдату ухо. Христос ругает его и чудесным образом пришивает отрезанное ухо. Он не просит легионов ангелов защитить его. Закон отдается беззаконникам и которые краткими и переменными процедурами распинают на Голгофе носителя грехов мира, Христа. Его похоронил Иосиф Аримафейский, и через три дня он воскрешается и побеждает Смерть.

Вечером Великого Четверга в церквях читают двенадцать Евангелий, т. е. двенадцать отрывков, где ясно описываются Тайная Вечеря, молитва и человеческие терзания в саду, предательство и т. д. Между 5-м ^и 6-м ^{Евангелиями} . Распятый освещается, читается тропер: «Сегодня он висит на дереве, тот, кто вешает землю в воде. Он увенчан шипами, он — царь ангелов. Он окружен ложным пурпуром, тот, кто окружает небо в облаках осужденный, освободивший Адама в Иордане, Он был женихом Церкви, сыном Девы. Мы поклоняемся

Тебе, о Христос, и покажем нам Твое славное Воскресение». Свет гаснет, и остается только тусклый свет свечей и канделябров. В этой подавляющей обстановке все взгляды обращены на Него. Ум устремляется в прошлое и расчет, обращенный к настоящему, спрашивает: «За меня, грешного и недостойного раба, Господь столько претерпел, унижения, поношения, бичевания, унижения, Распятие. Он так страдал и умер в бесчестный путь для меня, грешник его раб, что я делаю для всего этого? Почему я ежедневно огорчаю и ожесточаю его, оскорбляя, лгая, ворую и блудя, убивая невинные души еще до того, как они увидят свет дня, эксплуатируя своих бедных и слабых братьев? Можно написать много «почему». Видя Распятого и с такими мыслями, естественно, что некоторые слезы покаяния и искупления должны скатиться по щекам лица и составить начало новой Жизни со Христом и приближением к Воскресшему Господу.

Захватывающий образ «Сегодня он висит на дереве» заканчивается посланием радости и оптимизма: «Покажи нам также Воскресение». Всегда после Распятия и Голгофы следует Воскресение, торжество Жизни над смертью.

Миргиотис Панайотис

Математический